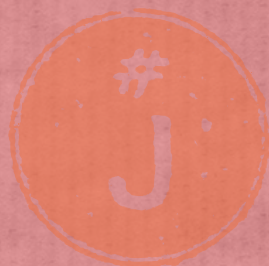

Felip Munar i Munar

La memòria aquella
que ens volen tornar robar

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2026

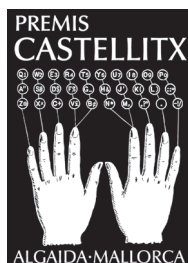

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2026-G-R-036I-03I4

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2026-G-R-036I-03I4

© del text: Felip Munar i Munar

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2026

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

www.premiscastellitx.cat

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Felip Munar i Munar

La memòria aquella
que ens volen tornar robar

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2026

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2026-G-R-036I-03I4

FELIP MUNAR I MUNAR

Lloret de Vistalegre, 1960. És mestre especialitzat en Llengua espanyola i francesa, llicenciat de grau i doctor en Filologia catalana i Lingüística general per la UIB. Actualment està jubilat. Ha estat vocal fundador de les Associacions Culturals Canonge de Santa Cirga i Glosadors de Mallorca, amb la finalitat de recuperar l'art del glosat improvisat. Ha escrit diversos llibres sobre la glosa i els glosadors a Mallorca, així com sobre les figures, les festes o el vi; ha guanyat en quatre ocasions la Rosa d'Or de Castellitx en la categoria de Glosat: 2011, 2012, 2021 i 2026.

El glosat titulat *La memòria aquella*, de Felip Munar i Munar, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al 48è Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2026. En foren jurats, Gabriel Janer Manila, Ricard Martínez Pinyol i Miquel Serra Roig.

La memòria aquella que ens volen tornar robar

La terra guarda en silenci
les veus que foren callades,
ombres d'ànimes robades
no tenen qui les convenci,
és ben hora ja que venci
la llibertat al desastre,
no oblidar el crit ni el rastre
quan el poder fou presó
i encara avui amb passió
canta el nom d'aquell malastre.

Sota terra dorm el clam,
la paraula que fou presa,
somni i esperança estesa,
cor ferit del nou brostam,
memòria dins foscam
de malura i de brutícia
d'una pau que fou fictícia
car l'oblit mai no convé
perquè tots sabem també
que el silenci no és justícia.

Als marges hi creix el nom
dels qui mai tengueren tomba,
i la història en va ens bomba
que no convé saber el com,
en perderen el cognom
i amb un record ja retut,
la veritat paper brut
i amb l'esglai per bandera;
la llibertat ve d'enrere
que l'ombra mai no ha vençut.

Cada fossar és una escola
on s'aprèn la dignitat,
on la por ja és llibertat
i la mentida grinyola,
el temps el record consola,
però no esborra el que és viu,
cada nom és com un riu
que torna a brollar serè
i fa un crit i un fort alè:
oblidar és morir-se viu.

Sobre el mur resta el senyal,
la data, un nom, un tret;
i un poble sencer, discret,
que plora en el seu portal;
però en el gest fraternal
batega una veritat:
que la pau és llibertat,
memòria compartida,
i que cap tomba no oblida
la força i la humanitat.

La memòria aquella que ens volen tornar robar

L'oblit és una ferida,
un segon afusellat,
una culpa que ha callat
per no admirar la vida;
la memòria escollida
com a forma d'existir;
el dir: «Va passar aquí»,
és posar nom al dolor;
sense aquest gest, l'amor
no pot tornar a florir.

Fang i pedres pel camí,
de laments i de pregària
i qualque veu solidària
plorava l'esdevenir,
era trist aquell sentir
davant l'ombra o el dolor:
que recordar no és rancor,
és justícia i paraula;
la veritat quan s'entaula
és un pacte amb l'amor.

Guardaren els noms cosits
en trossos de roba vella,
i en cada fil una estella
que ofegava tots els crits,
eren temors compartits
que foren el far i la flama
i l'espurna que al cel clama
un rajolí d'esperança:
sols un llumí de bonança
que tot cristià proclama.

Negligir és un infant
nascut de mare ferida,
amb l'ànima afligida
pel malson que fou constant;
sí, hem d'anar endavant,
però amb les nafres soldades
per veure noves albares
d'un món que fou esborrat
d'un patiment esquinçat
orfe de festa i besades.

Als infants hem de contar
la història amagada,
la que va ser censurada,
no per venjar, sí ensenyar;
l'escola ha de preservar
la veu dels qui resistiren;
els caiguts mai no mentiren,
la repressió fou dura:
només la raó perdura
quan els pobles s'hi inspiren.

Tornar els noms és tornar vida,
és obrir el llibre tancat,
pregar dins l'obscuritat
que la mort encara crida;
també és ella que ens convida
a tenir el record calent:
si el poble, amb cor valent,
diu els noms sense temor
és memòria i és amor,
el testament d'un present.

La memòria aquella que ens volen tornar robar

Quan la mar toca les roques,
s'hi sent el plor dels callats
i al vent, els cants silenciats
quan el seu record convoques,
l'himne a les ànimes poques
que mai pogueren cantar;
el volen tornar robar
talment feren aquells anys:
són els mateixos paranys
que un dia van imposar.

Memòria no és revenja,
és la llum dins la foscor,
i l'oblit és el deutor
dels despullats en diumenge;
la memòria que menja
tot el que el temps ens sosté,
és sembrar allò que és bé,
la veritat que allibera
i que mai no deixa enrere
el que un dia hom rebé.

Mon pare em va dir un dia:
«Recorda allò que t'amaguin,
no deixis mai que t'apaguin
amb excuses d'apatia;
i no oblidis l'agonia
de dones, homes, germans»;
tant és ara com abans,
ells foren veu reprimida
i ara el seu crit dona vida
i dignitat als humans.

